PEREZ NARANJO

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT L.A. GEELHOED föredraget den 13 juli 2006 [1]

I — Bakgrund

1. I detta mål har yrkats att domstolen skall tolka artiklarna 4.2a och 10a tillsammans med bilaga IIa till rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och omarbetade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 [2] (nedan kallad förordning nr 1408/71). Cour de Cassation vill framför allt få klarhet i huruvida den tilläggsförmån från Fonds nationale de solidarité (Nationella solidaritetsfonden) som finns upptagen i bilaga IIa till förordning nr 1408/71 utgör en särskild och icke avgiftsfinansierad förmån i den mening som avses i artikel 4.2a i denna förordning.

1 — Originalspråk: nederländska.

2 — EGT L 28, 1997, s. 1.

II — Tillämpliga bestämmelser

A — *De gemenskapsrättsliga bestämmelserna*

2. I de delar av artikel 4.1 i förordning nr 1408/71 som är av betydelse för förevarande mål föreskrivs följande:

"Denna förordning gäller all lagstiftning om följande grenar av social trygghet:

...

c) Förmåner vid ålderdom.

..."

3. Artikel 4.2a, som infördes genom förordning (EEG) nr 1247/92 [3], har följande lydelse:

"Denna förordning gäller också särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner som utges enligt en annan lagstiftning eller andra system än de som avses i punkt 1 eller som inte omfattas på grund av punkt 4, när sådana förmåner har till syfte

a) antingen att täcka de risker som omfattas av de försäkringsgrenar som anges i punkt [1 a–h], i stället för eller som tillägg till andra förmåner, eller

b) uteslutande ge ett särskilt skydd för handikappade."

4. I de delar av artikel 4.4 som är av betydelse i detta sammanhang föreskrivs följande:

"Denna förordning gäller inte social eller medicinsk hjälp."

5. Artikel 10.1, i vilken det föreskrivs att det skall bortses från krav på bosättning, har följande lydelse:

"Om något annat inte föreskrivs i denna förordning får kontantförmåner vid invaliditet, ålderdom eller till efterlevande, pensioner vid olycksfall i arbetet eller arbetssjukdomar samt förmåner vid dödsfall vilka förvärvats enligt en eller flera medlemsstaters lagstiftning inte minskas, ändras, innehållas, dras in eller konfiskeras med anledning av att mottagaren är bosatt inom en annan medlemsstat än den där institutionen med ansvar för betalningen finns."

6. I artikel 10a i förordning nr 1408/71 [4] föreskrivs följande:

"Särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner

1. Utan hinder av bestämmelserna i artikel 10 och avdelning III skall personer för vilka denna förordning gäller erhålla de särskilda icke avgiftsfinansierade kontantförmåner som avses i artikel 4.2a, uteslutande inom

3 — Rådets förordning av den 30 april 1992 om ändring av förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare och deras familjer flyttar inom gemenskapen (EGT L 136, s. 1; svensk specialutgåva, område 5, volym 5, s. 124).

4 — Införd genom förordning nr 1247/92, se ovan fotnot 3.

den medlemsstats territorium där de är bosatta i enlighet med lagstiftningen i den staten under förutsättning att förmånerna är förtecknade i bilaga [IIa]. Förmånerna skall utges och bekostas av institutionen på bosättningsorten."

7. Bilaga IIa, som har fogats till förordningen genom införandet av artiklarna 4.2a och 10a har rubriken "Särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner (artikel 10a i förordningen)". I denna bilaga anges följande i punkt E. Frankrike a:

"Tilläggsförmån från den nationella solidaritetsfonden (lag av den 30 juni 1956)."

B — *Nationell lagstiftning*

8. I Frankrike upprättades 1956 Fonds national de solidarité (Nationella solidaritetsfonden, nedan kallad FNS) i syfte att främja en generell politik för att öka skyddet för äldre personer, framför allt genom förbättrade pensioner och kontantförmåner vid ålderdom. Den 1 januari 1994 ombildades FNS till Fonds de solidarité vieillesse (Solidaritetsfonden för äldre, nedan kallat FSV). Denna fond betalar ut tilläggsförmåner till dem som uppbär ålders- eller invaliditetspension och vars inkomster är otillräckliga.

9. Villkoren för att erhålla denna förmån anges i artiklarna L 815-1–815-11 i Code de la sécurité sociale (lagen om social trygghet, nedan kallad CSS). Enligt dessa bestämmelser erhålls tilläggsförmånen oberoende av om den berörda personen tidigare var verksam som anställd eller egenföretagare. Det rör sig om en kontantförmån som utgör ett tillägg till inkomsterna, oavsett hur dessa förvärvats, däribland förmåner från inbetalade avgifter, upp till den miniminivå som krävs för att täcka levnadskostnaderna i Frankrike. I artikel L 815-11 föreskrivs vidare att personer som flyttar och bosätter sig utanför Frankrike förlorar denna tilläggsförmån. [5]

III — Bakgrund och förfarande

10. Klaganden i målet vid den nationella domstolen, José Perez Naranjo, är född den 27 september 1931. Han är spansk medbor-

5 — Se även förhandlingsrapporten i dom av den 24 februari 1987 i de förenade målen 379/85, 380/85, 381/85 och 93/86, Giletti (REG 1987, s. 955), och av den 12 juli 1990 i mål 236/88, kommissionen mot Frankrike (REG 1990, s. I-3163; svensk specialutgåva, volym 10, s. 469).

gare och är för närvarande bosatt i Spanien. Mellan 1957 och 1964 arbetade han i Frankrike. Sedan den 1 november 1991 uppbär han fransk ålderspension.

11. Klaganden har ansökt om utbetalning av tilläggsförmån från FNS. Ansökan avslogs genom beslut av den 5 augusti 1999. Klaganden överklagade beslutet. Cour d'appel biföll inte José Perez Naranjos talan eftersom den omtvistade förmånen utgjorde en icke avgiftsfinansierad förmån i den mening som avses i artikel 10a i förordning nr 1408/71. I enlighet med denna artikel kan en sådan förmån inte utgå till en person som är bosatt i en annan medlemsstat än Frankrike.

12. Klaganden har överklagat domen till Cour de Cassation, som förklarade målet vilande och hänsköt följande tolkningsfråga till domstolen:

"Skall gemenskapsrätten tolkas på så sätt att den omtvistade tilläggsförmånen, som finns upptagen i bilaga IIa i förordning nr 1408/71, utgör en särskild och icke avgiftsfinansierad förmån, vilket innebär att en sökande som inte bor i landet och som inte uppfyllde åldersvillkoret den 1 juni 1992 utesluts från rätten att erhålla denna förmån med stöd av artiklarna 10a och 95[b] i förordning nr 1408/71, eller skall denna förmån anses vara en socialförsäkringsförmån och med stöd av artikel 19.1 i samma förordning utbetalas till den berörda personen oavsett i vilken medlemsstat personen är bosatt, under förutsättning att personen uppfyller övriga villkor?"

13. Skriftliga yttranden har ingetts av klaganden, den franska, den finländska, den spanska och den italienska regeringen samt Förenade kungarikets regering och kommissionen. Den franska och den spanska regeringen, Förenade kungarikets regering samt kommissionen har yttrat sig muntligen vid förhandlingen den 20 juni 2006.

IV — De berördas synpunkter

14. Klaganden har i målet vid den nationella domstolen hävdat att den franska tilläggsförmånen inte utgör någon icke avgiftsfinansierad förmån i den mening som avses i artikel 4.2a i förordning nr 1408/71, utan att förmånen mot bakgrund av att den utan individuell behovsprövning utges till dem som har rätt till förmåner vid ålderdom skall betraktas som en social trygghetsförmån. Enligt klaganden, som stöds av den spanska regeringen, finansieras förmånen dessutom

indirekt av sociala avgifter. Förmånen utges av Solidaritetsfonden för äldre, vilken till största delen finansieras genom allmänna sociala avgifter (contribution sociale généralisée, nedan kallad CSG). Tilläggsförmånen skall därför utges till förmånstagaren oberoende av var denne är bosatt.

15. Den franska regeringen anser att den ifrågavarande förmånen utgör en icke avgiftsfinansierad förmån i den mening som avses i artiklarna 4.2a och 10a i förordningen.

16. Enligt den franska regeringen utgör tilläggsförmånen en särskild förmån eftersom den har inslag såväl av social trygghetsförmån som av socialt stöd.

17. För det första har förmånen vissa likheter med social trygghet. Den utges endast till personer som erhåller förmåner vid ålderdom och som är äldre än 65 år, eller 60 år vid arbetsoförmåga. Den är kopplad till de förmåner vid ålderdom som anges i artikel 4.1 c i förordning nr 1408/71. Syftet är att komplettera pensionen. Dessutom utges tilläggsförmånen utan individuell behovsprövning till förmånstagare som erhåller en eller flera förmåner vid ålderdom med stöd av bestämmelse i lag , nämligen artikel L 815-2.

18. För det andra har förmånen vissa likheter med socialt stöd. Syftet är att tillförsäkra ett existensminimum för personer med otillräcklig pension. Tillägget ges till personer som har uppnått pensionsåldern och vars sammanlagda inkomst understiger en i lag fastställd nivå. Beviljandet är inte förbundet med några villkor avseende perioder av förvärvsarbete eller inbetalning av avgifter.

19. Den franska regeringen anser vidare att ifrågavarande förmån inte är avgiftsfinansierad. Förmånen rör en genom skatteinkomster finansierad solidaritetsförmån som utges via FSV. Skatteintäkterna består av contribution sociale de solidarité à la charge des sociétés, [6] CSG samt en avgift på 2 procent. Tilläggsförmånen finansieras således uteslutande genom skatter som tas ut för att täcka statens utgifter.

20. Kommissionen och den italienska regeringen delar den franska regeringens uppfattning. Kommissionen har dessutom påpekat att tilläggsförmånen utbetalas av försäkringskassan som därefter får pengarna tillbaka av Solidaritetsfonden för äldre.

6 — Sociala solidaritetsavgifter som betalas in av företag.

Kostnaderna belastar således i sista hand fonden och inte försäkringskassan. Förmånen beräknas inte heller och är för utbetalning inte beroende av att förmånsmottagaren betalat in en avgift.

V — Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

21. Den finländska regeringen har i sitt skriftliga yttrande påpekat att tolkningsfrågan från den hänskjutande domstolen inte bör tas upp till sakprövning, eftersom det i beslutet om hänskjutande saknas en redogörelse för vilka tillämpliga bestämmelser som berörs av den ställda frågan. Det enda som finns är en hänvisning till nationella bestämmelser. Den finländska regeringen har påpekat att uppgifterna i beslutet om hänskjutande inte bara är otillräckliga för att domstolen skall kunna lämna ett användbart svar, de ger inte heller medlemsstaterna och andra berörda parter möjlighet att avge yttranden i enlighet med artikel 20 i domstolens stadga. [7]

22. Den finländska regeringen har med rätta konstaterat att beslutet om hänskjutande endast innehåller en mycket kortfattad redogörelse för de tillämpliga bestämmelserna. Den hänskjutande domstolen har endast hänvisat till de berörda artiklarnas nummer. Framför allt saknas en tolkning av de villkor som ligger till grund för att bevilja tilläggsförmånen, en redogörelse av förmånens syfte samt hur förmånen finansieras. Domstolen begärde därför att den hänskjutande domstolen skulle inkomma med kompletterande uppgifter om den franska lagstiftningen. Dessa uppgifter lämnades i skrivelse av den 10 maj 2006. De berörda parterna hade möjlighet att yttra sig över innehållet i svaret vid den muntliga förhandlingen den 20 juni 2006.

23. Eftersom medlemsstaterna och övriga berörda parter redan vid den muntliga förhandlingen hade möjlighet att yttra sig över de kompletterande uppgifterna anser jag att det inte finns något skäl att inte ta upp tolkningsfrågan till sakprövning.

VI — Domstolens bedömning

24. Förevarande mål handlar om huruvida den franska tilläggsförmånen utgör en särskild icke avgiftsfinansierad förmån i den mening som avses i artikel 4.2a i den aktuella förordningen. Om den omtvistade förmånen kan anses utgöra en särskild icke avgiftsfinansierad förmån får rätten att erhålla tilläggsförmånen i enlighet med artikel 10a.1 i förordningen begränsas till de personer som är bosatta i medlemsstaten i fråga, såvida

7 — Beslut av den 2 mars 1999 i mål C-422/98, Colonia Versicherung m.fl. (REG 1999, s. I-1279), punkt 5.

ifrågavarande förmåner anges i bilaga IIa i den aktuella förordningen. Om den omtvistade förmånen däremot skall anses utgöra en social trygghetsförmån gäller de allmänna reglerna, det vill säga att bosättningskravet i enlighet med artikel 10 i förordning nr 1408/71 inte skall tillämpas.

25. Huruvida artikel 10a skall tillämpas beror på om den ifrågasatta förmånen kan betraktas som en särskild icke avgiftsfinansierad förmån i den mening som avses i artikel 4.2a. För att fastställa vad som utmärker en sådan förmån är det nödvändigt att först beakta vad som föreskrivs i förordning nr 1247/92, genom vilken såväl artiklarna 4.2a och 10a infördes som bilaga IIa. Tredje och fjärde skäle ger bakgrunden till och anger förordningens målsättningar. De har följande lydelse:

"Det är också nödvändigt att beakta domstolens rättspraxis som förklarar att vissa förmåner enligt nationell lagstiftning samtidigt kan falla in under både social trygghet och socialt bistånd beroende på den persongrupp för vilken sådana lagar gäller, målsättningen med förmånerna och de närmare förutsättningar som är knutna till dessa förmåner.

Domstolen har förklarat att den lagstiftning enligt vilken sådana förmåner utges i vissa delar har likheter med socialt bistånd i det att ett behov utgör ett väsentligt kriterium för dess tillämpning och att villkoren för rätt till förmåner inte grunda[r sig] på sammanläggning av anställnings- eller avgiftsperioder, medan den i andra delar är nära social trygghet i det att beviljandet av sådana förmåner inte är knut[na] till ett skönsmässigt avgörande och att det ger förmånstagarna en rättsligt definierad ställning."

26. Det framgår av skälen i förordning nr 1247/92 att ändringarna i denna förordning i första hand har gjorts med stöd av domstolens rättspraxis. Enligt fast rättspraxis kan vissa förmåner enligt nationell lagstiftning samtidigt omfattas av bestämmelserna om social trygghet (vilken enligt artikel 4.1 omfattas av förordningens tillämpningsområde) och socialt stöd (vilket enligt artikel 4.4 inte omfattas av förordningens tillämpningsområde), beroende på att förmånen omfattas av den personkrets på vilken förordningen är tillämplig, målsättningen med förmånerna och de närmare förutsättningar som är knutna till dessa förmåner. En sådan förmån kan således anses utgöra en "blandförmån" eller "hybridförmån".

27. Ett av de första mål i vilket domstolen yttrade sig över sådana blandförmåner var domen i det ovan nämnda målet Giletti från

1987. I detta mål prövade domstolen om en fransk kompletterande ersättning till ålders-, invaliditets- och efterlevandepension föll inom tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71. [8] I domen i ovannämnda mål fann domstolen att förmånen från FNS hörde till det sociala trygghetssystemet i den mening som avses i förordningen. För det första utgjorde förmånen en garanti för att behövande personer nådde upp till existensminimum och för det andra utgjorde den ett inkomsttillägg till dem som inte erhöll tillräckligt stora sociala trygghetsförmåner.

28. Ovannämnda dom har även betydelse för den i detta mål omtvistade franska tilläggsförmånen till ålders-, invaliditets- och efterlevandepensionen. Dessutom utgjorde den kompletterande ersättningen ovan en viktig del i en senare talan om fördragsbrott mot Republiken Frankrike, [9] som avsåg hur Frankrike administrerat bosättningskravet vid beviljandet av tilläggsförmånen för att tillförsäkra existensminimum. Domstolen åberopade i detta mål domen i målet Giletti [10] och dömde till Frankrikes nackdel.

29. Till följd av dessa domar ändrades förordning nr 1408/71 genom förordning nr 1247/92. Härigenom omfattas de särskilda icke avgiftsfinansierade förmånerna uttryckligen av förordningens tillämpningsområde. På grund av de likheter som dessa förmåner har med socialt stöd omfattas de emellertid inte av den allmänna regeln om att sociala trygghetsförmåner kan tas med vid bosättning utanför den beviljande medlemsstaten.

30. Som redan nämnts i punkt 25 ovan kan undantaget från möjligheten att ta med sig sociala trygghetsförmåner endast tillämpas om det rör sig om en förmån som uppfyller villkoren i artikel 4.2a i förordning nr 1408/71, det vill säga förmånen är såväl särskild som icke avgiftsfinansierad och anges i bilaga II till ovannämnda förordning.

31. Enligt fast rättspraxis beror en särskild förmån i den mening som avses i artikel 4.2a i förordning nr 1408/71 på "... dess syfte. Den skall utges i stället för eller som tillägg till en social trygghetsförmån och ha karaktären av socialt bistånd som grunda[r sig] på socioekonomiska hänsyn och den skall beslutas på grundval av objektiva kriterier som fastställs i lagstiftningen." [11] Det rör sig om en icke avgiftsfinansierad förmån om förmånen uteslutande finansieras via skatter

8 — Se ovan fotnot 5, punkt 11.

9 — Dom av den 12 juli 1990 i mål C-236/88, kommissionen mot Frankrike (REG 1990, s. I-3163; svensk specialutgåva, volym 10, s. 469), punkt 6.

10 — Domstolen grundade även sin bedömning på dom av den 9 oktober 1974 i mål 24/74, Biason (REG 1974, s. 999). Denna dom rörde en tilläggsförmån i samband med en invaliditetspension som drogs in efter det att sökanden vid tvisten i den nationella domstolen hade flyttat till en annan medlemsstat. Enligt domstolen får medlemsstaterna inte på grundval av artikel 10 i förordning nr 1408/71 göra beviljandet av vissa förmåner (däribland ålders- och invaliditetspension) underställt villkoret att förmånstagaren skall vara bosatt i den utbetalande medlemsstaten.

11 — Se bland annat dom av den 29 april 2004 i mål C-160/02, Skalka (REG 2004, s. I-5613), punkt 25.

som tas ut för att täcka statens utgifter. Det avgörande kriteriet i detta avseende är hur förmånen de facto finansieras. Det är upp till domstolen att pröva om finansieringen direkt eller indirekt sker genom sociala avgifter eller genom offentliga medel. [12]

32. Till de förmåner som domstolen efter utfärdandet av förordning nr 1247/92 har erkänt som särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner hör ett handikappbidrag [13], ett tillsynsbidrag för handikappade, [14] inkomsttillägg [15] och en tilläggsersättning till pensionerade egenföretagare. [16] Till de förmåner som domstolen inte har erkänt som särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner hör en luxemburgsk moderskapsförmån [17] och ett österrikiskt vårdbidrag. [18]

33. Den tilläggsförmån som målet vid den nationella domstolen gäller anges i den förteckning över särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner i den mening som avses i artikel 4.2a som har tagits upp i bilaga II till förordning nr 1408/71.

12 — Se bland annat domen i det ovannämnda målet Skalka, punkt 28.

13 — Dom av den 4 november 1997 i mål C-20/96, Snares (REG 1997, s. I-6057).

14 — Dom av den 11 juni 1998 i mål C-297/96, Partridge (REG 1998, s. I-3467).

15 — Dom av den 25 februari 1999 i mål C-90/97, Swaddling (REG 1999, s. I-1075).

16 — Domen i det i fotnot 12 ovan nämnda målet Skalka.

17 — Dom av den 31 maj 2001 i mål C-43/99, Leclere m.fl. (REG 2001, s. I-4265).

18 — Dom av den 8 mars 2001 i mål C-215/99, Jauch (REG 2001, s. I-1901).

34. I detta mål ifrågasätts inte att den franska tilläggsförmånen har likheter med social trygghet. Förmånen beviljas för att komplettera de pensioner som betalas ut inom ramen för det sociala trygghetssystemet. Den aktuella förmånen är kopplad till de förmåner vid ålderdom som anges i artikel 4.1 c i förordning nr 1408/71. Förmånstagarna ges vidare en rättsligt definierad ställning, eftersom de sociala myndigheter som har befogenhet att besluta huruvida förmånen skall beviljas inte har rätt att göra en skönsmässig prövning av de berörda personernas behov eller personliga situation. Om de uppställda villkoren uppfylls har den berörda personen rätt till tilläggsförmånen.

35. De berörda parterna har emellertid olika uppfattning i frågan huruvida den franska tilläggsförmånen har likheter med socialt stöd. Med undantag av klaganden anser samtliga parter att så är fallet. Klaganden har ifrågasatt denna bedömning men har inte anfört några argument till stöd för sin uppfattning.

36. Till skillnad från klaganden anser jag att tilläggsförmånen har tydliga likheter med en bestämmelse om socialt stöd. Dess syfte är att tillförsäkra existensminimum för förmånstagarna vid otillräckliga pensioner. Tilläggsersättningen betalas ut till personer som har uppnått pensionsåldern och vars sammanlagda inkomst understiger en i lag fastställd nivå. Vid beviljandet anges inga villkor avseende de sammanlagda arbets- eller avgiftsperioderna.

37. Av ovanstående följer att den franska tilläggsförmånen är av blandkaraktär och skall anses utgöra en särskild förmån.

38. Det måste emellertid prövas huruvida den franska tilläggsförmånen är en icke avgiftsfinansierad förmån.

39. Av de kompletterande uppgifterna och den franska regeringens anmärkningar framgår inledningsvis att tilläggsförmånen vid ålders-, efterlevande- och invaliditetspension i Frankrike betalas ut av FSV via försäkringskassan och att FSV, och därmed indirekt tilläggsförmånen, finansieras med medel från tre olika källor. För det första säkerställs finansieringen av contribution sociale de solidarité à la charge des sociétés, som baserar sig på den omsättningsskatt som skattskyldiga företag skall betala. För det andra tas det ut en avgift på 2 procent på förmögenhetsinkomster och avkastning från investeringar som gjorts av fysiska personer som har sitt skattemässiga hemvist i Frankrike. Den tredje inkomstkällan utgörs av CSG, som tas ut på förmögenhetsinkomster, avkastning från investeringar och investerade belopp, spelintäkter samt förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster.

40. Klaganden i målet vid den nationella domstolen anser att tilläggsförmånen skall anses utgöra en icke avgiftsfinansierad förmån, eftersom den indirekt delfinansieras genom CSG. Till stöd för sin uppfattning hänvisar klaganden till domen i målet kommissionen mot Frankrike, där CSG var av avgörande betydelse. [19]

41. Kommissionen väckte i ovannämnda mål talan om fördragsbrott eftersom CSG hade tillämpats på förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster till anställda och egenföretagare som var bosatta i Frankrike men som inte omfattades av den franska sociallagstiftningen. Domstolen fann att CSG, till skillnad från de avgifter som används för att tillgodose statens allmänna behov, specifikt och direkt är avsett att finansiera det franska sociala trygghetssystemet, eftersom inkomsterna från CSG tillfaller Caisse nationale des allocations familiales (den nationella kassan för familjebidrag), FSV och de obligatoriska sjukförsäkringarna. Enligt domstolen är "[s]yftet med CSG ... således att ge en särskild finansiering åt de grenar som avser ålders-, efterlevande- och sjukförmåner samt familjebidrag, vilka nämns i artikel 4 i förordning nr 1408/71."

19 — Dom av den 15 februari 2000 i mål C-169/98, kommissionen mot Frankrike (REG 2000, s. I-1049).

42. Den franska regeringen anser att domstolen i domen i ovannämnda mål inte har uttalat sig om frågan huruvida CSG skall anses som en skatt eller inte. [20] Domstolen har enbart slagit fast att det finns ett sådan direkt och tillräckligt relevant samband mellan CSG och de lagar i vilka de grenar av social trygghet som räknas upp i artikel 4 i förordning nr 1408/71 regleras för att CSG skall kunna anses utgöra en avgift som omfattas av förbudet mot dubbelt avgiftsuttag.

43. Frankrikes regering har med rätta konstaterat att domstolen vid prövningen av huruvida artikel 13 i förordningen eventuellt har åsidosatts i den ovannämnda domen i målet kommissionen mot Frankrike inte har prövat om den berörda avgiften skall anses utgöra "skatt" eller "avgift".

44. Jag anser att CSG inte kan anses utgöra en avgift som finansierar den franska tilläggsförmånen. Alla som är skyldiga att betala in till CSG har nämligen inte rätt till en social trygghetsförmån i utbyte mot avgiften, eftersom alla franska medborgare, oaktat de är förvärvsarbetande eller inte, på grund av sin bosättning kan komma i fråga för att beviljas de CSG-finansierade sociala förmåner som är förmåner som omfattas av principen om nationell solidaritet, det vill säga förmåner från FSV. Inbetalning av CSG ger således ingen rätt till en direkt och identifierbar motprestation i form av förmåner.

45. Härav följer att den franska tilläggsförmånen kan anses utgöra en särskild icke avgiftsfinansierad förmån i den mening som avses i artikel 4.2a i förordning nr 1408/71.

46. Dessutom delar jag kommissionens uppfattning att klaganden till stöd för sin uppfattning eventuellt kan åberopa övergångsbestämmelserna i deras lydelse enligt artikel 95b, i förordning nr 1408/71. [21]

47. I artikel 95b.9 föreskrivs att tillämpningen av artikel 1 i förordning nr 1247/92 inte får medföra avslag på en ansökan om en särskild icke avgiftsfinansierad förmån som utges som pensionstillägg från en person som uppfyllde villkoren för beviljande av en sådan förmån före den 1 juni 1992, även om den sökande är bosatt på en annan medlemsstats territorium än den behöriga statens, under förutsättning att ansökan om förmånen görs inom fem år från och med den 1 juni 1992.

20 — Domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Frankrike, punkt 32.

21 — I dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 3095/95 av den 22 december 1995 om ändring av förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare och deras familjer flyttar inom gemenskapen, förordning (EEG) nr 574/72 om tillämpning av förordning (EEG) nr 1247/92 om ändring av förordning (EEG) nr 1408/71 och förordning (EEG) nr 1945/93 om ändring av förordning (EEG) nr 1247/92 (EGT L 335, s. 1).

48. Det framgår av beslutet om hänskjutande att klagandens ansökan om att beviljas tilläggsförmånen har avslagits eftersom klaganden den 1 juni 1992 inte uppfyllde åldersvillkoret i den vid den tiden tillämpliga lydelsen av artiklarna L 815-2 och R 815-2 i CSS. Tilläggsförmånen beviljas personer som erhåller förmåner vid ålderdom och som är minst 65 år gamla, eller vid arbetsoförmåga minst 60 år gamla. Klaganden erhåller sedan den 1 november 1991 vanlig fransk ålderspension och inte pension på grund av arbetsoförmåga. Således gäller åldersgränsen 65 år.

49. Kommissionen anser däremot att i förevarande mål skall en åldersgräns på 60 år tillämpas i stället för en åldersgräns på 65 år. Av handlingarna i målet framgår att klaganden har ett spanskt läkarintyg i vilket anges att klaganden varit arbetsoförmögen sedan år 1991. Den nationella domstolen har inte godtagit detta intyg. Vid en åldersgräns på 60 år kan klaganden anföra artikel 95b.9 i förordning nr 1408/71 till stöd för sin uppfattning, eftersom klaganden uppfyller villkoren för att beviljas tilläggsförmånen, det vill säga att ha fyllt 60 år före den 1 juni 1992.

50. Jag erinrar om att det enligt fast rättspraxis följer att inom ramen för fördelningen av behörigheter mellan de nationella domstolarna och EG-domstolen är det i enlighet med artikel 234 EG den nationella domstolen, vilken ensam har en direkt kännedom om de faktiska omständigheterna i målet och om de argument som förts fram av parterna och som har ansvaret för det rättsliga avgörandet, som är bäst lämpad att, med full kännedom om saken, bedöma relevansen av de rättsfrågor som uppkommit i den tvist som anhängiggjorts vid den nationella domstolen och bedöma om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken. EG-domstolen får emellertid, om frågorna eventuellt är felaktigt formulerade eller faller utanför de uppgifter som domstolen tilldelas i artikel 234 EG, ur samtliga uppgifter som den nationella domstolen tillhandahållit och särskilt ur skälen i beslutet om hänskjutande, hämta de gemenskapsrättsliga uppgifter som det med hänsyn till tvisteföremålet är nödvändigt att tolka. [22]

51. Härigenom kan EG-domstolen, för att kunna lämna ett användbart svar på den tolkningsfråga som den nationella domstolen har ställt, beakta sådana gemenskapsrättsliga

22 — Se särskilt dom av den 29 november 1978 i mål 83/78, Pigs Marketing Board (REG 1978, s. 2347; svensk specialutgåva, volym 4, s. 243), punkterna 25 och 26, och av den 22 juni 2000 i mål C-425/98, Marca Mode (REG 2000, s. I-4861), punkt 21.

bestämmelser som den nationella domstolen inte har hänvisat till i sin tolkningsfråga. Däremot är det upp till den nationella domstolen att besluta huruvida den aktuella gemenskapsbestämmelsen, såsom EG-domstolen enligt artikel 234 har tolkat denna, skall tillämpas i det aktuella fallet. [23]

52. Kommissionen har med rätta påpekat att klaganden till stöd för sin uppfattning eventuellt kan anföra artikel 95b i förordning nr 1408/71 och artikel 51.1 b och 51.1 f i rådets förordning nr 574/72 av den 21 mars 1972 [24]. Sistnämnda bestämmelse har följande lydelse:

" Följande gäller när någon får förmåner, i synnerhet

...

b) förmåner vid ålderdom som utges vid arbetsoförmåga,

[...]

f) förmåner som utges under förutsättning att mottagarens tillgångar inte överstiger en viss nivå:

Om den som får förmåner vistas eller är bosatt inom en annan medlemsstats territorium än den stat i vilken den institution som svarar för förmånerna finns, skall administrativa kontroller och läkarundersökningar utföras på denna institutions begäran av institutionen på mottagarens vistelse- eller bosättningsort enligt det förfarande som föreskrivs i den lagstiftning som den sistnämnda institutionen tillämpar. Den institution som svarar för förmånerna skall dock ha rätt att låta mottagaren undersökas av en läkare som den väljer."

53. Dessutom har domstolen i domen i målet Dafeki slagit fast att "de nationella institutioner som är behöriga att handlägga frågor rörande social trygghet och de nationella domstolarna i en medlemsstat är skyldiga att i förfaranden angående prövningen av rätt till sociala förmåner för migrerande arbetstagare som är medborgare i gemenskapen godta personbevis och liknande handlingar avseende personuppgifter, som har utfärdats av behöriga myndigheter i andra medlemsstater, såvida det inte på grund av konkreta uppgifter i det enskilda fallet finns särskilda skäl att ifrågasätta huruvida uppgifterna i handlingarna är korrekta". [25]

23 — Se särskilt dom av den 20 mars 1986 i mål 35/85, Tissier (REG 1986, s. 1207), punkt 9.

24 — EGT L 74, s. 1; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 106.

25 — Dom av den 2 december 1997 i mål C-336/94, Dafeki (REG 1997, s. I-6761), punkt 21.

54. Det följer av vad som anförts ovan att en nationell domstol är bunden av att följa de handlingar som utfärdats av behöriga myndigheter i andra medlemsstater vad beträffar frågan när arbetsoförmågan inträdde och dess varaktighet.

55. Det är upp till den nationella domstolen att i förevarande fall avgöra om artikel 95b.9 i förordning nr 1408/71 tillsammans med artikel 51 i förordning nr 574/72 skall tillämpas eller inte.

VII — Förslag till avgörande

56. Mot bakgrund av vad som anförts ovan föreslår jag att den hänskjutande domstolens tolkningsfråga besvaras på följande sätt:

Bestämmelserna i artikel 10a i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare och deras familjer flyttar inom gemenskapen och i bilaga IIa till denna förordning skall tolkas så, att tilläggsförmånen i Code de la sécurité sociale (den franska lagen om social säkerhet) utgör en särskild icke avgiftsfinansierad förmån i den mening som avses i artikel 4.2a i förordningen.